

Arrest

nr. 271 279 van 13 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België een eerste maal binnengekomen op 10 juli 2017 en heeft in België een eerste maal een verzoek om internationale bescherming ingediend op 5 april 2018. Op dezelfde datum diende zijn echtgenote hier haar derde verzoek om internationale bescherming in. Luxemburg was echter verantwoordelijk voor de behandeling van verzoekers verzoek. Hierop diende verzoeker in Luxemburg een verzoek om internationale bescherming in, maar intussen was België verantwoordelijk geworden voor de behandeling van zijn verzoek.

1.2. Op 26 april 2021 kwam verzoeker België opnieuw binnen om 27 april 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zijn echtgenote diende op dat ogenblik een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 mei 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 29 juli 2021.

1.4. Op 9 september 2021 oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekers verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond was. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Durrës en heeft u de Albanese nationaliteit. Na een jarenlang verblijf in Griekenland – u had er een inreisverbod verkregen waardoor u in 2012 uw naam van J.(...) naar F.(...) veranderde – reisde u op 22 december 2012 vanuit Albanië naar het Verenigd Koninkrijk om er te werken. Uw echtgenote en kinderen bleven in Albanië achter. In juli 2014, tijdens uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk, werd er bij u thuis in Albanië een diefstal gepleegd. Hierdoor vond u dat het beter was dat uw echtgenote en kinderen naar het Verenigd Koninkrijk zouden overkomen. Uw echtgenote reisde hierop samen met jullie kinderen en uw schoonvader van Albanië naar België. De mensensmokkelaars die hen naar het Verenigd Koninkrijk zouden brengen kwamen hun beloftes evenwel niet na. Omdat uw familie niet in Engeland geraakte, besloot u zelf op 9 juli 2014 naar Calais af te reizen, waar u uw familie ontmoette. Hierop keerde uw schoonvader naar Albanië terug. Zelf contacteerde u G.(...) D.(...), een vriend uit Albanië die vroeger E.(...) D.(...) heette – u gebruikt nog steeds zijn eerste naam – en in Boulogne-sur-Mer vlakbij Calais verbleef. Hij smokkelde mensen van Frankrijk naar het Verenigd Koninkrijk en hij zou jullie oversteek regelen. Jullie moesten zich van hem in een op een parking geparkeerde vrachtwagen verstoppen. Dit was evenwel niet naar de zin van de broers V.(...) en R.(...) K.(...). Zij wilden dat u hen zou betalen omdat de parking volgens hen in hun handen was. Dit scenario herhaalde zich een aantal keren en u en de K.(...)'s maakten ruzie met elkaar. Het lukte uiteindelijk niet om in het Verenigd Koninkrijk te geraken. U besloot dan ook dat het beter was om naar België te reizen. U liet er uw echtgenote en de kinderen op 2 september 2014 een verzoek om internationale bescherming indienen. Op het moment dat zij hun verzoek registreerden – hierin werd uiteindelijk een weigeringsbeslissing genomen – kreeg u een telefoontje van uw vriend E.(...) B.(...) alias Kr.(...) B.(...). Hij vertelde u dat E.(...) was ontvoerd door V.(...) en R.(...), omdat ze niet langer konden dulden dat E.(...) in dezelfde regio en in hetzelfde land als zij als smokkelaar actief was. U vertrok na de registratie van het asielverzoek van uw familieleden meteen naar Boulogne-sur-Mer om er op zoek te gaan naar E.(...). Kr.(...) en u zochten een dag naar E.(...), slaagden erin hem te lokaliseren en, op het moment dat er niemand anders in de woning was waar hij werd vastgehouden, bevrijdden jullie hem uit een kelder. Jullie raadden hem aan om klacht in te dienen, maar aangezien hij mensen smokkelde, durfde hij dit niet te doen. Twee dagen later ging u samen met E.(...) en Kr.(...) naar een discotheek in Boulogne-sur-Mer. V.(...), R.(...) en vijf van hun handlangers waren er toevallig ook. V.(...) kwam naar u toe en dreigde ermee u te vermoorden en uw familie te ontvoeren. Uit vrees naar Albanië te worden teruggestuurd besloot u geen klacht voor deze bedreiging in te dienen. Wel vertrok u naar Rotterdam. In die periode kregen E.(...) en Kr.(...) het opnieuw aan de stok met V.(...) en R.(...). Hun jongste broer - bedreigde ook E.(...)s vader in Albanië. Zo'n drietal maanden na de problemen op de parking in Calais besloot u naar Albanië terug te keren, omdat u toen nog niet beseftte hoe erg uw situatie eigenlijk wel was. In diezelfde periode werd E.(...)s moeder ziek waardoor hij ook naar Albanië moest terugkeren. In Albanië toonde E.(...) u het huis van de familie K.(...). Een week later had de familie K.(...) door dat u in Albanië was. U werd hierop telefonisch door R.(...) K.(...) bedreigd. Eind 2014 verliet u daarom Albanië opnieuw en reisde u naar Rotterdam. Tijdens zijn verdere verblijf in Albanië kreeg E.(...) slaag van de drie broers K.(...). Ze vroegen hem waar u was en zeiden dat ze met u wilden afrekenen. Hij reisde daarop naar Rotterdam om u deze boodschap over te brengen. Nadien vertrok u naar Duitsland waar E.(...) u opnieuw kwam opzoeken. Hij zei dat de situatie intussen gekalmeerd was en dat hij weer naar Albanië zou afreizen. Ondertussen reisde u in 2015 naar Denemarken om van daaruit een poging te ondernemen naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. U werd in Denemarken echter onderschept en met het vliegtuig naar Albanië gerepatrieerd. U verbleef voornamelijk in een hotel of in het huis van uw ouders in Durrës. In totaal bleef u zo'n twee à drie maand in Albanië. In de loop van 2015 verliet u Albanië voor het laatst en, nadat u aan de Servisch-Hongaarse grens werd tegengehouden, waardoor u zich genoodzaakt zag om in Hongarije een asielverzoek in te dienen, reisde u naar Duitsland, waar u in de loop van 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Nog in 2016 was u ook in Luxemburg. In Albanië was het conflict tussen E.(...), V.(...) en R.(...)

intussen tot een dramatische escalatie gekomen. E.(...) werd door de K.(...)'s met een baseball bedreigd, hij had zich verdedigd, en hierbij V.(...) vermoord en R.(...) zwaar verwond. Na de schietpartij kwam E.(...)s vader ter plaatse. Hij gooide E.(...)s wapen in het kanaal en samen met Kr.(...) brachten ze E.(...) weg, waarop hij onderdook. Kr.(...) en E.(...)s vader werden daarna aangehouden door de politie. Omdat u E.(...) als een broer beschouwde, stuurde u zijn moeder geld op om hem te helpen documenten te verzamelen om Albanië te kunnen verlaten. Een maand na de moordpartij werd E.(...) evenwel toch opgepakt. De jongste K.(...) meende intussen dat, doordat u betrokken was bij de ruzie op de parking in Calais, u de oorzaak was van alle problemen, met name de dood van zijn ene broer en de invaliditeit van zijn andere broer, en bovendien wist hij dat u de enige persoon was die E.(...) en zijn familie (financieel) ondersteunde. Hij wilde zich daarom op u wreken. Dit vernam u via telefonische dreigberichten van Er.(...). Hij dreigde ermee u te vermoorden, uw echtgenote en kinderen te ontvoeren en uw dochter in de prostitutie te steken. U stuurde uw oom daarom in de loop van 2015 of 2016 naar de familie K.(...) om te bemiddelen, maar de bemiddelingspoging werd door hen afgewezen. Uw echtgenote, die ook in België verbleef, keerde nog een paar keer terug naar Albanië, maar uit voorzorg verbleef ze voornamelijk bij familie. Na uw asielerzoek in Duitsland en Luxemburg verzocht u op 5 april 2018 voor het eerst om internationale bescherming in België; nadat ze eerder al op 9 juli 2015 een tweede verzoek had ingediend, verzocht uw echtgenote op 5 april 2018 een derde keer om internationale bescherming. Luxemburg was evenwel verantwoordelijk voor de behandeling van uw asielerzoek. Even later verzocht u in Luxemburg opnieuw om internationale bescherming, maar intussen was België verantwoordelijk geworden voor de behandeling van uw verzoek. U en uw gezin werden naar België overgebracht, waar u en uw echtgenote op 27 april 2021 respectievelijk een tweede en een vierde verzoek om internationale bescherming indienden. U verklaarde niet terug te kunnen naar Albanië omdat u de wraak van de machtige familie K.(...), die zelfs een rechter in haar rangen telt, vreest.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielerlaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste bladzijde van uw paspoort, uitgereikt op 18 mei 2012; een foto van uw huwelijksakte; een op uw facebookpagina gepubliceerde foto van uw dochter samen met E.(...) die u neerlegde om aan te tonen dat u E.(...) kent; verschillende internetartikelen over de door E.(...) gepleegde moord en zijn arrestatie; een Deens document d.d. 9 maart 2015 in verband met uw arrestatie op het Deens grondgebied omdat u er illegaal verbleef; een attest van de voorzitter van de gemeente Has d.d. 9 mei 2016 waarin te lezen staat dat uw echtgenote G.(...) (E.(...)) als schoonzus ging bezoeken in de gevangenis; een notariële verklaring d.d. 20 juli 2016 waarbij u de toestemming geeft aan uw echtgenote om samen met de kinderen buiten Albanië te reizen; enkele stukken uit uw Luxemburgs asielerdossier; en een attest van het OCMW van de gemeente Fauvillers met uw gezinssamenstelling en waarin gesteld wordt dat jullie goed geïntegreerd zijn. Na uw onderhoud liet u op 6 september 2021 weten dat u Er.(...) K.(...) nooit persoonlijk heeft ontmoet en dat V.(...) wel degelijk in Albanië werd vermoord. U voegde hieraan nog toe dat de tolk u tijdens uw onderhoud af en toe onderbrak en u niet liet uitspreken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst sloopt er in uw opeenvolgende verklaringen over de K.(...)'s een aanzienlijke tegenstrijdigheid. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat de twee smokkelaars met wie u in Frankrijk problemen had de broers Er.(...) en R.(...) K.(...) waren. Over V.(...) sprak u niet. R.(...) werd door E.(...) alias G.(...) doodgeschoten; Er.(...) werd door hem verwond (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 16). Op het Commissariaat-generaal zei u echter dat het V.(...) was die vermoord werd; R.(...) werd verwond. U zei tevens dat Er.(...), die u nooit ontmoet heeft, geen smokkelaar was (CGVS, p. 11; CGVS, p. 13; mail d.d. 6 september 2021). Hiermee geconfronteerd, erkende u dat u het op de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk fout gezegd had, beweerde u dat u het op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk over

V.(...) had gehad en insinueerde u een misverstand met de tolk (CGVS, p. 20). Een louter vasthouden aan één versie van de feiten kan echter niet als afdoende uitleg voor dergelijke tegenstrijdigheden worden beschouwd. Bovendien heeft u een eventueel misverstand met de tolk niet aangetoond. Bij het begin van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal had u immers uitdrukkelijk aangegeven dat het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen. U had er dan ook geen opmerkingen over (CGVS, p. 3). Bovendien werd het verslag van het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken u voorgelezen waarna u het gehoorverslag aanvaardde. Gelet op deze vaststellingen heeft u uw beweerde betrokkenheid bij het conflict tussen de K.(...)'s enerzijds en E.(...) alias G.(...) anderzijds niet aangetoond. Immers, indien u werkelijk betrokken was geweest, kan immers in alle redelijkheid aangenomen worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal gelijklopende verklaringen over het verloop van het conflict tussen G.(...) en de K.(...)'s had afgelegd.

Zelfs al had u uw betrokkenheid bij dit conflict aannemelijk gemaakt, quod non, dan nog dient er opgemerkt te worden dat u niet aangetoond heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde immers naar aanleiding van uw beweerde problemen met de K.(...)'s nooit klacht te hebben ingediend. U deed dit niet omdat u geen vertrouwen heeft in de Albanese autoriteiten. Zo is een oom van de K.(...)'s rechter die hen kan beschermen. Bovendien kan men met geld alles regelen in Albanië. Uw echtgenote had bovendien in het verleden, i.e. voor haar eerste asielverzoek, reeds tevergeefs klacht bij de politie ingediend. Tot slot stipte u aan dat u geen klacht had willen indienen om uw situatie niet te verergeren (CGVS, p. 17-18). Deze rechtvaardigingen voor uw nalaten klacht in te dienen kunnen evenwel niet overtuigen. Naast het feit dat uw echtgenote inzake haar eerste verzoek niet had aangetoond dat de Albanese autoriteiten onwillig of onkundig waren om naar aanleiding van haar toen aangekaarte problemen op te treden, bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien, in tegenstelling tot uw beweringen over het slechte functioneren van de Albanese autoriteiten, dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Betreffende de door u aangehaalde vrees voor corruptie – met geld kan men alles doen en een oom van de K.(...)'s zou uw beschermingsmogelijkheden kunnen beïnvloeden – blijkt voorts uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden – uit uw verklaringen blijkt dat, ofschoon uw echtgenote niet tevreden was over het politieoptreden inzake haar problemen die ze in het kader van haar eerste asielverzoek aanhaalde, ze dergelijke stappen, behalve het sturen van een e-mail naar de eerste minister, niet heeft gezet (CGVS, p. 18) – om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag

zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat, zoals deze uit de kopie van uw paspoort en uit de foto van uw huwelijksakte blijken, wordt niet getwijfeld. Ook uw detentie in Denemarken ten gevolge van uw illegaal verblijf, uw asielverzoek in Luxemburg, jullie verblijf in Fauvillers, de toestemming die u aan uw echtgenote en kinderen gaf om buiten Albanië te reizen, de vriendschap tussen u en E.(...) alias G.(...) Daci, het conflict tussen E.(...) en de K.(...)'s waarbij V.(...) K.(...) door E.(...) werd vermoord en het bezoek van uw echtgenote aan E.(...) in de gevangenis staan niet ter discussie. De documenten die dit alles aantonen doen echter niet de minste afbreuk aan de vaststelling dat u noch uw betrokkenheid in het conflict tussen E.(...) en de K.(...)'s noch uw gebrekkige beschermingsmogelijkheden in Albanië heeft aangetoond. Volledigheidshalve kan, betreffende uw kritiek op de tolk tijdens uw persoonlijk onderhoud, nog opgemerkt worden dat u de notities van het persoonlijk onderhoud heeft gekregen en dat u geen inhoudelijke opmerkingen had op de inhoud ervan. Immers, tijdens uw persoonlijk onderhoud had u, net zoals u in uw mail aanstipte, reeds duidelijk gemaakt dat u Er.(...) K.(...) niet had ontmoet en had u eveneens aangegeven dat V.(...) in Albanië was gedood.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze

aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder meer bepaald het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsplicht, alsook meent zij dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Voorgaande opmerkingen

2.3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de redelijkheid-, de zorgvuldigheids- en de materiële

motiveringsplicht concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de redelijkheids-, de zorgvuldigheids- en de materiële motiveringsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.2. Procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker geen bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend.

Verzoeker slaagt er met het betoog in het verzoekschrift niet in om afbreuk te doen aan deze vaststelling. Ten onrechte tracht hij, waar hij oppert dat hij wel degelijk psychologische problemen heeft en voorhoudt dat hij melding maakte van geheugenproblemen, immers te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van deze problemen en klachten niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van zijn verzoek om internationale bescherming zijn asielrelaas op een samenhangende wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

De Raad stelt immers vast dat verzoeker, blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of waardoor hij niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielmotieven op een duidelijke en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Verzoeker maakte doorheen het persoonlijk onderhoud, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, ook op geen enkel ogenblik gewag van geheugenproblemen waarmee hij zou te kampen hebben. In dit verband merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat verzoeker in de vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 mei 2021, geen melding maakte van zulke noden. Op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde hij immers ontkennend (zie *‘Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ d.d. 11 mei 2021, vraag 1*). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat de persoonlijke onderhouds van verzoeker op normale wijze plaatsvonden. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hebben enig bezwaar geformuleerd tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.3.3.3. Rechtsgrond van de bestreden beslissing

Het beroep betreft de beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)*”.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.*”.

Albanië werd bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, vastgesteld als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog laat gelden dat het CGVS niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen en hij meent dat er dan ook geen aanleiding was om zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond te verklaren, wijst de Raad erop dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Derhalve staat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure er niet aan in de weg dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen.

2.3.3.4. Voorgaande verzoeken om internationale bescherming

Op 5 april 2018 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in en zijn echtgenote een derde verzoek om internationale bescherming, maar toen was Luxemburg verantwoordelijk voor de behandeling van hun verzoeken. Hierop diende verzoeker in Luxemburg een verzoek om internationale bescherming in, maar intussen was België verantwoordelijk geworden voor de behandeling van zijn verzoek.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In het kader van het huidig tweede verzoek om internationale bescherming stelt verzoeker niet naar Albanië te kunnen terugkeren omwille van zijn problemen met de gebroeders K. Verzoeker geeft aan dat G. D. (die vroeger E. D. heette), die net als de broers K. mensen smokkelde van Frankrijk naar het Verenigd Koninkrijk en ook verzoeker en zijn gezin zo wilde overbrengen, in conflict kwam met de broers K. op een parking omdat deze laatste meenden dat deze parking in hun handen was. Verzoeker verklaart in dit verband dat het verschillende malen tot een ruzie kwam tussen hem en de broers K., dat ze E. ontvoerden doch dat hij samen met een vriend E. kon bevrijden. Toen E. was teruggekeerd naar Albanië kreeg E. slaag van de drie broers K. die hem vroegen waar verzoeker was en zeiden dat ze met hem wilden afrekenen. In 2016 kwam het conflict tussen E. en de broers K. tot een escalatie toen E. door de K.'s werd bedreigd en hij bij zijn verdediging V. vermoorde en R. zwaar verwondde. De jongste broer van de K.'s meent intussen dat verzoeker oorzaak was van alle problemen.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt het verzoek van verzoeker kennelijk ongegrond verklaard omdat:

(i) verzoeker tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen aflegt over welke broers van de familie K. nu precies de twee smokkelaars betroffen met wie hij in Frankrijk problemen had en wie er gedood werd door E. (*alias* G.);

(ii) hoe dan ook moet worden opgemerkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met de familie K. – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten nu hij nooit klacht heeft ingediend naar aanleiding van zijn beweerde problemen met de familie K. en zijn rechtvaardigingsgronden hiertoe niet kunnen overtuigen, nu de bedoeling van een klacht er net uit bestaat om bescherming te krijgen tegen zijn belager(s) en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen kennen door deze personen; uit de beschikbare informatie blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen en, hoewel hervormingen nog steeds nodig zijn, blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen; hierbij moet worden aangestipt dat de bescherming die de nationale autoriteiten bieden daadwerkelijk, maar niet absoluut moet zijn;

(iii) wat betreft zijn aangehaalde vrees voor corruptie blijkt voorts uit de beschikbare informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren er verschillende stappen kunnen worden ondernomen en uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn echtgenote dergelijke stappen niet heeft ondernomen ondanks het feit dat zij niet tevreden was over het politieoptreden inzake haar problemen die ze in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde;

(iv) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Onderzoek

2.3.5.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker, gelet op hetgeen volgt, *in casu* geen elementen bijbrengt waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn waaruit blijkt dat zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, uit blote beweringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.5.2. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk verwickeld is in een “bloedwraak” met de familie K. Diverse onaannemelijkheden,

ongeloofwaardigheden en zelfs tegenstrijdigheden in zijn verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in dit verband.

Zo is het allerminst duidelijk waarom verzoeker precies gevisieerd zou worden door de broers K., nu uit zijn verklaringen naar voren komt dat de problemen zich situeerden op het niveau van de relatie tussen de broers K. en E. D., een vriend van verzoeker.

Zo verklaart hij vooreerst dat twee van de gebroeders K. smokkelaars waren en dat zij, geconfronteerd met E. D. die verzoeker en zijn familie zou overzetten van Frankrijk naar het Verenigd Koninkrijk, gesteld zouden hebben dat zij een bepaalde parking in handen hadden (administratief dossier, CGVS, p. 10). De broers V. en R. K. zouden van verzoeker vervolgens hebben geëist dat hij hen zou betalen voor de tocht. Verzoeker verklaart dat hij dit heeft geweigerd en dat dit scenario zich enkele keren herhaald heeft waarbij hij met de broers K. ruzie maakte. Het lukte uiteindelijk niet om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen, zodat verzoeker besloot om naar België te reizen (administratief dossier, CGVS, p. 10-11), hetgeen toch een einde lijkt te betekenen aan zijn persoonlijk voorgehouden problemen met de broers K.

Volgens verzoeker zouden de broers V. en R. K. in augustus 2014 zijn vriend E. D. evenwel hebben ontvoerd omdat ze niet langer konden dulden dat E. D. in dezelfde regio en in hetzelfde land als zij als smokkelaar actief was (administratief dossier, CGVS, p. 10). Verzoeker verklaart dat hij telefonisch werd ingelicht over deze ontvoering van E. D. door E. B. (*alias* Kr. B.) en dat hij hierop samen met E. B. besloot om E. D. te gaan bevrijden in Boulogne-sur-Mer. De verklaringen van verzoeker in dit verband kunnen echter niet overtuigen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt over de relatie tussen E. D. en de broers K. en dat dit verder afbreuk doet aan zijn bewering als zou hij de spil zijn geworden van de concurrentie tussen deze smokkelaars. Zo verklaart verzoeker immers in eerste instantie dat E. D. samenwerkte met meneer V. K. (administratief dossier, CGVS, p. 10) om wat later tijdens het persoonlijk onderhoud dan weer uitdrukkelijk aan te geven dat E. D. en V. en R. K. concurrenten zijn (administratief dossier, CGVS, p. 13). Verder dient erop gewezen dat de geschetste gang van zaken van hoe zij E. D. zouden hebben opgespoord – zij wisten niet waar hij werd vastgehouden, maar wisten dan na een dag te hebben rondgereisd en te hebben gekeken plots wel waar hij zich zou hebben bevonden (administratief dossier, CGVS, p. 10 en 14) –, niet aannemelijk overkomt. Dat verzoeker twee dagen na de bevrijding van E. D. samen met die E. D. en E. B. naar een discotheek zou zijn afgezakt in de stad waar ze hem zouden hebben bevrijd, ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Te meer nu verzoeker aangeeft dat zij daar op V. en R. K. zouden zijn gestoten die vergezeld waren van vijf andere jongeren, doch waarbij V. K. enkel verzoeker zou hebben bedreigd (*ibid.*). Het valt naar het oordeel van de Raad niet in te zien, rekening houdend met de door verzoeker geschetste context van conflict tussen twee smokkelnetwerken, waarom enkel verzoeker zou worden gevisieerd die niets te maken heeft met mensensmokkel.

Verzoeker vervolgt dat hij uit vrees naar Albanië te worden teruggestuurd besloot om geen klacht in te dienen voor deze bedreigingen, maar dat hij wel naar Rotterdam vertrok. In die periode kregen E. D. en E. B. het volgens verzoeker opnieuw aan de stok met V. en R. K. Hun jongste broer bedreigde ook E. D.'s vader in Albanië. Zo'n drietal maanden na de problemen op de parking in Calais besloot verzoeker naar Albanië terug te keren. In diezelfde periode werd E. D.'s moeder ziek waardoor hij ook naar Albanië moest terugkeren. Een week later zou de familie K. door hebben gehad dat verzoeker in Albanië was. Verzoeker zou hierop telefonisch door R. K. zijn bedreigd. Eind 2014 verliet verzoeker daarom Albanië opnieuw en reisde hij naar Rotterdam. Tijdens zijn verdere verblijf in Albanië zou E. D. slaag hebben gekregen van de drie broers K., die hem vroegen waar verzoeker was en zeiden dat ze met verzoeker wilden afrekenen. In 2015 zou verzoeker vervolgens vanuit Denemarken gerepatriëerd zijn naar Albanië waar hij in totaal zo een twee à drie maanden verbleef (administratief dossier, CGVS, p. 10-11). Ook in dit verband is het opmerkelijk dat de familie K., die initieel toch een probleem leek te hebben met E. D., enkel verzoeker zouden hebben willen bedreigen via E. D., doch hem vervolgens met rust zouden hebben gelaten in de periode dat hij in Albanië verbleef. Deze vaststelling ondermijnt opnieuw de door hem voorgehouden gang van zaken.

Verzoeker vervolgt in zijn verklaringen dat het conflict in Albanië tussen E. D. en V. en R. K. intussen tot een dramatische escalatie was gekomen. E. D. werd door de K.'s met een baseball bedreigd, hij had zich verdedigd, en hierbij V. vermoord en R.(...) zwaar verwond. Na de schietpartij kwam E. D.'s vader ter plaatse. Hij gooide E. D.'s wapen in het kanaal en samen met E. B. brachten ze E. D. weg, waarop hij onderdook. E. D.'s vader werd daarna aangehouden door de politie. Omdat verzoeker E. D. als een broer beschouwde, stuurde verzoeker zijn moeder geld op om hem te helpen documenten te verzamelen om Albanië te kunnen verlaten. Een maand na de moordpartij werd E. D. evenwel toch

opgepakt. De jongste K. meende intussen dat, doordat verzoeker betrokken was bij de ruzie op de parking in Calais, hij de oorzaak was van alle problemen, met name de dood van zijn ene broer en de invaliditeit van zijn andere broer, en bovendien wist hij dat verzoeker de enige persoon was die E. D. en zijn familie (financieel) ondersteunde. Hij wilde zich daarom op verzoeker wreken. Dit vernam verzoeker via telefonische dreigberichten van Er. Hij dreigde ermee verzoeker te vermoorden, zijn echtgenote en kinderen te ontvoeren en zijn dochter in de prostitutie te steken. Verzoeker stuurde zijn oom daarom in de loop van 2015 of 2016 naar de familie K. om te bemiddelen, maar de bemiddelingspoging werd door hen afgewezen (administratief dossier, CGVS, p. 10-15).

De Raad treedt de commissaris-generaal in dit verband bij waar deze op goede gronden overweegt als volgt:

“Vooreerst sloop er in uw opeenvolgende verklaringen over de K.(...)'s een aanzienlijke tegenstrijdigheid. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat de twee smokkelaars met wie u in Frankrijk problemen had de broers Er.(...) en R.(...) K.(...) waren. Over V.(...) sprak u niet. R.(...) werd door E.(...) alias G.(...) doodgeschoten; Er.(...) werd door hem verwond (verklaring DVZ 2e VIB, vraag 16). Op het Commissariaat-generaal zei u echter dat het V.(...) was die vermoord werd; R.(...) werd verwond. U zei tevens dat Er.(...), die u nooit ontmoet heeft, geen smokkelaar was (CGVS, p. 11; CGVS, p. 13; mail d.d. 6 september 2021). Hiermee geconfronteerd, erkende u dat u het op de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk fout gezegd had, beweerde u dat u het op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk over V.(...) had gehad en insinueerde u een misverstand met de tolk (CGVS, p. 20). Een louter vasthouden aan één versie van de feiten kan echter niet als afdoende uitleg voor dergelijke tegenstrijdigheden worden beschouwd. Bovendien heeft u een eventueel misverstand met de tolk niet aangetoond. Bij het begin van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal had u immers uitdrukkelijk aangegeven dat het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen. U had er dan ook geen opmerkingen over (CGVS, p. 3). Bovendien werd het verslag van het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken u voorgelezen waarna u het gehoorverslag aanvaardde. Gelet op deze vaststellingen heeft u uw beweerde betrokkenheid bij het conflict tussen de K.(...)'s enerzijds en E.(...) alias G.(...) anderzijds niet aangetoond. Immers, indien u werkelijk betrokken was geweest, kan immers in alle redelijkheid aangenomen worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal gelijklopende verklaringen over het verloop van het conflict tussen G.(...) en de K.(...)'s had afgelegd.” Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij niet zelf “betrokken” was bij het conflict tussen de broers K. en zijn vriend E., alias G. -, dat hij nooit rechtstreeks bedreigingen heeft gekregen, maar dat hij enkel de aanleiding was van het conflict tussen beide partijen. De Raad wijst erop dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de familie K., hetgeen hij ook in het verzoekschrift bevestigt, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen informeert en coherente, correcte en gedetailleerde verklaringen in dit verband weet af te leggen, *quod non*.

Verder dient te worden herhaald dat het, gelet op het voorgaande, allerminst geloofwaardig is dat verzoeker precies geïsoleerd zou worden door de familie K. Door in het verzoekschrift te benadrukken dat hij E. B. als zijn broer beschouwt, brengt verzoeker geen valabel argument bij om te verklaren dat de kern van de geschetste problematiek zich situeert tussen E. B. en de familie K. Gelet op de vele onaannemelijkheden, ongeloofwaardigheden en zelfs tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, slaagt verzoeker er dan ook niet in om zijn beweerde problemen met de familie K. aannemelijk te maken.

2.3.5.3. Hoe dan ook dient met de commissaris-generaal worden vastgesteld als volgt:

“Zelfs al had u uw betrokkenheid bij dit conflict aannemelijk gemaakt, quod non, dan nog dient er opgemerkt te worden dat u niet aangetoond heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde immers naar aanleiding van uw beweerde problemen met de K.(...)'s nooit klacht te hebben ingediend. U deed dit niet omdat u geen vertrouwen heeft in de Albanese autoriteiten. Zo is een oom van de K.(...)'s rechter die hen kan beschermen. Bovendien kan men met geld alles regelen in Albanië. Uw echtgenote had bovendien in het verleden, i.e. voor haar eerste asielerzoek, reeds tevergeefs klacht bij de politie ingediend. Tot slot stipte u aan dat u geen klacht had willen indienen om uw situatie niet te verergeren (CGVS, p. 17-18). Deze rechtvaardigingen voor uw nalaten klacht in te dienen kunnen evenwel niet overtuigen. Naast het feit dat uw echtgenote inzake haar eerste verzoek niet had

aangetoond dat de Albanese autoriteiten onwillig of onkundig waren om naar aanleiding van haar toen aangekaarte problemen op te treden, bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien, in tegenstelling tot uw beweringen over het slechte functioneren van de Albanese autoriteiten, dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Betreffende de door u aangehaalde vrees voor corruptie – met geld kan men alles doen en een oom van de K.(...)'s zou uw beschermingsmogelijkheden kunnen beïnvloeden – blijkt voorts uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden – uit uw verklaringen blijkt dat, ofschoon uw echtgenote niet tevreden was over het politieoptreden inzake haar problemen die ze in het kader van haar eerste asielverzoek aanhaalde, ze dergelijke stappen, behalve het sturen van een e-mail naar de eerste minister, niet heeft gezet (CGVS, p. 18) – om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor

corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was."

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal hem verwijt dat hij geen klacht heeft neergelegd bij de autoriteiten. Hij wijst er in dit verband op dat zijn echtgenote wel degelijk heeft geprobeerd een klacht in te dienen toen zij bedreigd werd en er bij hen werd ingebroken maar dat zij niet geholpen werd. Verzoeker vervolgt dat er het probleem is van de banden van de familie K. met de autoriteiten, hetgeen ook werd bevestigd door zijn echtgenote in haar verklaringen en voert aan dat het "een schrale troost" zal zijn dat de moord op hem zou worden onderzocht aangezien hij er dan al slachtoffer van zal zijn geworden. Met deze argumentatie in het verzoekschrift herhaalt verzoeker eerder afgelegde verklaringen die niet als verschoning konden worden aanvaard om zijn nalaten om een klacht in te dienen naar aanleiding van zijn vermeende problemen met de familie K. te verschonen, uit hij blote beweringen en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer is en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker nog benadrukt dat er wat betreft de bloedwraak een poging tot bemiddeling is gevoerd, hetgeen de geëigende weg is in geval van bloedwraak, moet worden vastgesteld dat – nog daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van bloedwraak nu verzoeker geen familieband vertoont met E. D. (alias G. D.) – verzoeker aangeeft dat deze bemiddeling is mislukt omdat Er. K. "de wet van Kanun" niet zou respecteren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 15), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zich in dit geval tot de autoriteiten zou wenden teneinde bescherming te pogen te verkrijgen, hetgeen hij echter heeft nagelaten. Door te verwijzen naar het bestaan van de Kanun in het verzoekschrift, brengt verzoeker dan ook geen valabel argument bij om zijn nalaten te verschonen om nationale bescherming te verkrijgen voor zijn beweerde problemen met de familie K.

Waar verzoeker opmerkt dat de informatie waarnaar het CGVS verwijst oud is, daar de COI Focus immers dateert van juni 2020 en het hoofdstuk over de bloedwraak informatie bevat van 2019, dient te worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift niet verder komt dan het uiten van kritiek op de analyse van de commissaris-generaal, doch dat hij hiermee niet aantoonde dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund voor voormelde analyse niet correct of niet langer actueel zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. Verzoeker brengt immers overigens zelf geen enkele informatie bij om zijn bewering te staven als zou de situatie op vlak van nationale beschermingsmechanismen en/of bloedwraak thans gewijzigd zijn.

2.3.5.4. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Zo staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat, zoals deze uit de kopie van uw paspoort en uit de foto van uw huwelijksakte blijken, wordt niet getwijfeld. Ook uw detentie in Denemarken ten gevolge van uw illegaal verblijf, uw asielverzoek in Luxemburg, jullie verblijf in Fauvillers, de toestemming die u aan uw echtgenote en kinderen gaf om buiten Albanië te reizen, de vriendschap tussen u en E.(...) alias G.(...) Daci, het conflict tussen E.(...) en de K.(...)’s waarbij V.(...) K.(...) door E.(...) werd vermoord en het bezoek van uw echtgenote aan E.(...) in de gevangenis staan niet ter discussie. De documenten die dit alles aantonen doen echter niet de minste afbreuk aan de vaststelling dat u noch uw betrokkenheid in het conflict tussen E.(...) en de K.(...)’s noch uw gebrekkige beschermingsmogelijkheden in Albanië heeft aangetoond. Volledigheidshalve kan, betreffende uw kritiek op de tolk tijdens uw persoonlijk onderhoud, nog opgemerkt worden dat u de notities van het

persoonlijk onderhoud heeft gekregen en dat u geen inhoudelijke opmerkingen had op de inhoud ervan. Immers, tijdens uw persoonlijk onderhoud had u, net zoals u in uw mail aanstipte, reeds duidelijk gemaakt dat u Er(...) K(...) niet had ontmoet en had u eveneens aangegeven dat V(...) in Albanië was gedood."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.5.5. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.10. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen

van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET